

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupeného Ing. F. M., obecným zmocněncem se sídlem Národní svobody 33/7, Písek, proti žalované: **předsedkyně Krajského soudu v Českých Budějovicích**, se sídlem Zátkovo nábr. 2, České Budějovice, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v odepření vstupu do budovy Krajského soudu v Českých Budějovicích dne 27. 5. 2020, v řízení o vyloučení soudců z projednávání a rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 57 A 33/2020,

t a k t o :

- I. Soudci správního úseku Krajského soudu v Českých Budějovicích Mgr. Helena Nutilová, Mgr. Kateřina Bednaříková, JUDr. Michal Hájek, Ph.D., Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jířík, JUDr. Ing. Zdeněk Strnad, Ph.D., MPA a JUDr. Marie Trnková **jsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 57 A 33/2020.
- II. Věc vedená u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 57 A 33/2020 **se p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Plzni.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Žalovanou v projednávané věci je předsedkyně Krajského soudu v Českých Budějovicích. V řízení tak vyvstává otázka případného vyloučení všech soudců správního úseku krajského soudu z důvodu tzv. systémové podjatosti.

[2] Žalobou adresovanou původně Městskému soudu v Praze („městský soud“) se žalobce domáhal určení, že zásah spočívající v odmítnutí vstupu žalobce do budovy Krajského soudu v Českých Budějovicích („krajský soud“) ze strany příslušníků justiční

stráže a tím jeho vyloučení jako veřejnosti ze soudního jednání byl nezákonný. Za žalovanou označil Vězeňskou službu České republiky („Vězeňská služba“).

[3] Městský soud nesouhlasil s označením žalované. Zároveň vyloučil, že by justiční stráž jednala z pokynu předsedkyně senátu JUDr. Marie Trnkové při vedení jednání, a dospěl proto k závěru, že žalovaným je předsedkyně krajského soudu nebo ředitel Vazební věznice České Budějovice („ředitel věznice“). Žalobce k výzvě soudu žalobu upravil a za žalovaného nově označil ředitele věznice. Městský soud následně věc postoupil usnesením ze dne 12. 11. 2020, č. j. 17 A 69/2020-38, podle § 7 odst. 6 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), krajskému soudu v Českých Budějovicích jako soudu místně příslušnému.

[4] Všichni soudci správního úseku tohoto krajského soudu oznámili předsedkyni soudu Mgr. Martině Flanderové, Ph.D., že je dán důvod pro jejich vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci, a to se zřetelem na jejich poměr k věci. Předsedkyně senátu JUDr. Marie Trnková totiž bude v řízení pravděpodobně slyšena jako svědkyně, věc se odehrála v budově krajského soudu a soudci o ní mají mimoprocesní informace. Předsedkyně krajského soudu souhlasila s vyloučením všech soudců a věc předložila Nejvyššímu správnímu soudu k přikázání jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

[5] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 18. 3. 2021, č. j. Nad 23/2021-61, návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu pro předčasnost zamítl. Uvedl, že předsedkyně krajského soudu postupovala podle § 8 odst. 3 věty druhé a § 9 odst. 1 s. ř. s., avšak učinila tak předtím, než bylo postaveno najisto, kdo je žalovaným správním orgánem, resp. není-li jím právě ona. Tuto otázku je nutné vyřešit přednostně, jelikož se od ní odvíjí závazný procesní postup pro rozhodování o vyloučení soudců podle § 8 s. ř. s., potažmo přikázání věci podle § 9 s. ř. s.

II. Předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu

[6] Přípisem ze dne 28. 4. 2021, č. j. 57 A 33/2020-72, předsedkyně senátu Mgr. Helena Nutilová postoupila věc Nejvyššímu správnímu soudu k postupu podle § 8 odst. 3 s. ř. s. a případně k následnému postupu podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

[7] Uvedla, že v řízení po výzvě žalobci došlo ke změně na straně žalované, přičemž na základě projevu vůle žalobce je jako žalovaná nadále vedena předsedkyně Krajského soudu v Českých Budějovicích. Z tohoto důvodu je podle § 8 odst. 3 poslední věty s. ř. s. k rozhodnutí o vyloučení všech soudců správního úseku krajského soudu povolán Nejvyšší správní soud.

[8] K důvodům pro vyloučení všech soudců správního úseku předsedkyně senátu odkázala na písemná vyjádření soudců. S ohledem na označení osoby žalované přichází v úvahu i případné vyloučení všech soudců správního úseku z důvodu tzv. systémové podjatosti. Předsedkyně senátu odkázala na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65. Ke skutečnosti, že žalovaným správním orgánem je předsedkyně krajského soudu, v projednávané věci přistoupily další okolnosti, které vyvolávají pochybnosti o nepodjatosti všech soudců a které souvisejí s celým incidentem, který žalobce označuje za nezákonný zásah. Tyto další okolnosti

popsali soudci správního úseku krajského soudu ve svých písemných vyjádřeních. Předsdkyně senátu proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodl o vyloučení všech soudců správního úseku zdejšího krajského soudu, a v případě, že shledá důvody pro jejich vyloučení, aby současně ve smyslu § 9 odst. 1 s. ř. s. rozhodl též o přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu, neboť pro vyloučení všech soudců specializovaných senátu krajského (místně příslušného) soudu nebude možno sestavit senát.

[9] K přípisu předsdkyně senátu jsou přiložena písemná vyjádření všech soudců správního úseku Krajského soudu v Českých Budějovicích, tj. kromě předsdkyně senátu Mgr. Heleny Nutilové, rovněž písemná vyjádření Mgr. Kateřiny Bednaříkové, JUDr. Michala Hájka, Ph.D., Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka, JUDr. Ing. Zdenka Strnada, Ph.D., MPA a JUDr. Marie Trnkové.

[10] Soudkyně JUDr. Marie Trnková ve svém písemném vyjádření uvedla, že důvod své podjatosti spatřuje v poměru k věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 57 A 33/2020, ve které vystupuje jako členka senátu. Věc spočívá v tom, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval podle jejího pokynu, který měla dát justiční stráž a který měl vést k zabránění vstupu veřejnosti do budovy soudu, což není pravda. Meritum věci tedy závisí na posouzení toho, zda takový pokyn dala či nikoliv. V obdobné věci, která jí byla přidělena pod sp. zn. 51 A 62/2020, taktéž tuto skutečnost oznámila s žádostí, aby věc byla přidělena jinému soudci z důvodu podjatosti, které bylo vyhověno. S ohledem na tyto okolnosti je podle jejího názoru již z objektivního hlediska dán důvod pochybovat o její nepodjatosti.

[11] Ostatní shora jmenovaní soudci ve svých písemných vyjádřeních shodně uvedli, že důvod své podjatosti spatřují v poměru k věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 57 A 33/2020, potažmo k související věci vedené pod sp. zn. 51 A 62/2020. Meritem věci vedené pod sp. zn. 57 A 33/2020 bude zejména posouzení, zda jejich kolegyně a členka jejich soudních oddělení (v případě oddělení č. 57 a 63), resp. předsdkyně senátu (v případě oddělení č. 51) JUDr. Marie Trnková udělila pokyn justiční stráž, který měl vést k zabránění vstupu veřejnosti do budovy soudu, či nikoliv. JUDr. Trnková bude zřejmě ve věci slyšena i jako svědkyně. Jmenovaní soudci současně uvedli, že o věci mají mimoprocesní informace, neboť daná kauza i kauza související vedená pod sp. zn. 51 A 62/2020 se stala přímo na Krajském soudu v Českých Budějovicích. Z tohoto důvodu se domnívají, že již z objektivního hlediska je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti (odkazují v této souvislosti na nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I ÚS 167/94).

[12] Nad rámec shora uvedeného soudce Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jiřík ve svém písemném vyjádření uvedl, že byl přítomen rozhovoru příslušníka justiční stráže, který se dodatečně JUDr. Trnkové dotazoval na skutečnosti týkající se merita věci. Soudce JUDr. Michal Hájek, Ph.D. pak ve svém písemném vyjádření rovněž uvedl, že není vyloučeno ani to, že by i on sám mohl být coby svědek předvolán, neboť k tvrzenému nezákonnému zásahu mělo dojít v souvislosti s ústním jednáním v řízení vedeném pod sp. zn. 51 Af 1/2019, v němž vystupoval coby člen senátu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud z obsahu spisu krajského soudu zjistil, že žalobce v žalobě uvádí, že společně se svým bratrem Z. P. (kterého se týká související věc vedená u krajského soudu pod. sp. zn. 51 A 62/2020; viz rovněž usnesení NSS ze dne 18. 3. 2021, č. j. Nad 24/2021-69) a daňovým poradcem vstupovali do budovy krajského soudu, aby se zúčastnili veřejného projednání sporu svého třetího bratra J. P. (věc vedená pod sp. zn. 51 Af 1/2019). Příslušník justiční stráže je ponejprv vyzval k předložení předvolání a uvedení důvodu vstupu do budovy a po jakési telefonické konzultaci údajně s předsedou senátu následně umožnil vstup toliko daňovému poradci jako zástupci bratra J.. Žalobci a jeho bratru Z. jako veřejnosti nebyl vstup povolen a museli na základě pokynu příslušníka justiční stráže budovu krajského soudu opustit. Žalobce se domnívá, že popsáním postupem příslušníka justiční stráže došlo k zásahu do jeho práv, neboť nebyl žádný důvod k odepření vstupu, a proto se dožaduje určení, že tento zásah byl nezákonný. Poukazuje přitom na opatření JUDr. Jiřího Štastného, který byl toho času pověřený výkonem uvolněné funkce předsedy Krajského soudu v Českých Budějovicích. Toto opatření předsedy soudu (Spr 647/2020) v dané době upravovalo vstup do budovy soudu v souvislosti s probíhající pandemií a bylo na dveřích soudu vylepeno. Žalobce poukazuje, že tímto opatřením stanovené podmínky splnil.

[14] Po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2021, č. j. Nad 23/2021-61 (viz bod 5 shora), krajský soud usnesením ze dne 6. 4. 2021, č. j. 57 A 33/2020-64, žalobce vyzval, aby sdělil, zda trvá na stávajícím označení žalovaného, nebo aby označení žalovaného opravil. Z usnesení vyplývá, že krajský soud dospěl k závěru, že žalovanou v této věci má být předsedkyně Krajského soudu v Českých Budějovicích, neboť justiční stráž byla při výkonu své služby vázána opatřeními předsedy krajského soudu (byť v té době vydanými JUDr. Jiřím Štastným pověřeným výkonem uvolněné funkce předsedy soudu). Krajský soud v odůvodnění svého usnesení dále uvedl, že žalobce je jistě oprávněn z procesní opatrnosti označit jako žalované oba správní orgány, a to jak předsedkyni krajského soudu, tak i ředitele Vazební věznice České Budějovice, pokud by se oproti shora vyjádřenému právnímu názoru krajského soudu v dalším řízení případně ukázalo, že se justiční stráž v tomto konkrétním případě neřídila pokyny předsedy krajského soudu.

[15] V návaznosti na výzvu krajského soudu žalobce podáním ze dne 12. 4. 2021 sdělil, že opravuje označení žalovaného tak, že jím je předsedkyně Krajského soudu v Českých Budějovicích. Současně polemizoval se závěrem, že by snad mohl z procesní opatrnosti označit vedle žalované též ředitele jmenované vazební věznice. Je jistě povinností žalobce popsat jednoznačně, nezaměnitelným způsobem, v čem – dle jeho mínění nezákonný – zásah spočíval, ale není možné (pokud se žalobce řídí pokyny soudu ohledně určení žalovaného) dospět k meritornímu soudnímu rozhodnutí, že označený žalovaný není pro podání žaloby legitimován.

[16] Z obsahu spisu dále vyplývá, že v návaznosti na výzvu krajského soudu, aby se účastníci vyjádřili podle § 9 odst. 3 s. ř. s. k otázce, kterému soudu má být věci příkázána, pokud budou vyloučeni všichni soudci specializovaných senátů, žalobce uvedl, že „navrhuje k soudu do Tábora, aby se jednání mohl případně účastnit“ (č. 1. 53 spisu). Předsedkyně Krajského soudu v Českých Budějovicích Mgr. Martina Flanderová Ph.D., navrhla delegaci ke Krajskému soudu v Praze (č. 1. 70 spisu).

[17] Ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že *[s]oudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*

[18] Podle § 8 odst. 3 s. ř. s. *[s]oudce, který zjistí důvod své podjatosti, oznámí takovou skutečnost předsedovi soudu a v řízení zatím může provést jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Předseda soudu na jeho místo určí podle rozvrhu práce jiného soudce nebo jiný senát. Má-li předseda soudu za to, že není dán důvod podjatosti soudce, nebo týká-li se věc předsedy soudu, rozhodne o vyloučení Nejvyšší správní soud usnesením, a jde-li o soudce, Nejvyššího správního soudu, jiný jeho senát.*

[19] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. *[N]ejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.*

[20] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 s. ř. s. je součástí naplňování ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci [čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod („Listina“)], viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, nebo ze dne 22. 2. 1996, sp. zn. III. ÚS 232/95). Jedná se o doplnění jinak vůdčí obecné zásady, že příslušnost soudce je dána předem, aniž by mohla být jakkoliv ovlivněna. Proto postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako výjimečný. Zákon jej však v případech popsanych v § 8 odst. 1 s. ř. s. nejen připouští, ale přímo vyžaduje.

[21] Součástí práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) je požadavek na nezávislý a nestranný soud. Nestrannost a neaujatost soudce je neodmyslitelnou součástí spravedlivého rozhodování, a tedy jedním z hlavních předpokladů pro důvěru občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Podle Evropského soudu pro lidská práva („ESLP“) požadavek nestrannosti chrání důvěru, kterou by měly soudy v demokratické společnosti vzbuzovat jak u veřejnosti (viz *Piersack proti Belgii*, rozsudek ESLP ze dne 1. 10. 1982, č. 8692/79, bod 30), tak u účastníků řízení (viz *De Cubber proti Belgii*, rozsudek ESLP ze dne 26. 10. 1984, č. 9186/80, bod 26; *Fey proti Rakousku*, rozsudek ESLP ze dne 24. 2. 1993, č. 14396/88, bod 30).

[22] Z předeslaného tedy vyplývá, že vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci lze jen výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu mohou reálně bránit rozhodnout v souladu se zákonem nestranně a spravedlivě, případně i jen to, že o tom mohou být navenek pochybnosti.

[23] Jak Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004-70, *„[n]estrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, vyjadřující vnitřní psychický stav soudce k projednáváné věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům atd.), o nichž je schopen relativně přesně referovat*

toliko soudce sám. Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi nalezla stěží uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat širěji, také v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníkovi řízení), nýbrž to, zda reálně neexistují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce určitým, nikoliv nezaujatým vztahem k věci disponuje. Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (I. ÚS 167/94, Ústavní soud: Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu). Na druhé straně Ústavní soud vyslovil, že subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že otázka podjatosti nemůže být postavena nikdy zcela najisto, nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou (II. ÚS 105/01).“

[24] O podjatosti pohledem tzv. subjektivního testu vypovídají typicky kroky, jež soudce koná přímo v soudním řízení nebo v souvislosti s ním a jež vypovídají o tom, že vůči předmětu řízení či jeho účastníkům cítí vztah zpochybňující jeho nestrannost (typicky nevhodné poznámky během soudního jednání či jiné projevy naznačující negativní či naopak pozitivní vztah k účastníkům či věci). Naproti tomu o podjatosti pohledem tzv. objektivního testu vypovídají objektivní skutečnosti existující mimo samotné soudní řízení, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o jeho nestrannosti. Například blízké příbuzenství či jiný druh vztahu s některým z účastníků, přestože přímo v řízení se tento vztah navenek nijak neprojevuje (srov. rovněž nález Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04), anebo právě systémové okolnosti případu spočívající ve skutečnosti, že předmětem sporu je rozhodnutí vydané soudním funkcionářem (k této otázce srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65).

[25] Vztít v úvahu obě hlediska či jejich kombinaci je nezbytné pro odpovědný závěr o nepodjatosti soudce. I když se soudce subjektivně necítí být podjatým, objektivně mohou vzniknout pochybnosti o jeho nepodjatosti. Na druhé straně ne každé vnitřní mínění soudce o jeho vlastní podjatosti znamená, že podjatý objektivně je a že se tak i jeví navenek, a proto má být vyloučen z projednávání a rozhodování věci. I proto je svěřeno posuzování (ne)podjatosti soudce v případech pochybností nestrannému třetímu, v daném případě krajských soudů rozhodujících ve správním soudnictví předsedovi příslušného krajského soudu, případně senátu Nejvyššímu správnímu soudu.

[26] Rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva proto vychází z dvojího testu nestrannosti soudce: subjektivní test je založen na základě osobního přesvědčení soudce v dané věci, objektivní test sleduje existenci dostatečných záruk, že je možno v tomto ohledu vyloučit jakoukoliv legitimní pochybnost. Subjektivní nestrannost soudu je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva presumována, dokud není prokázán opak (*Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgii*, rozsudek pléna ESLP ze dne 23. 6. 1981, č. 6878/75 a 7238/75, bod 58). U objektivní nestrannosti postačí, že jsou tu okolnosti, které mohou vzbuzovat pochybnosti o nestrannosti soudu. Jak Evropský soud

pro lidská práva v této souvislosti často zmiňuje, je třeba „*jít dále, než jak se věci jeví*“ („*looking behind appearances*“ / „*en regardant au-delà des apparences*“) a připomíná anglické rčení „*justice must not only be done, it must also be seen to be done*“, tedy „*spravedlnost nemůže být pouze vykonávána, musí být také vidět, že je vykonávána*“ (*Delcourt proti Belgii*, rozsudek ESLP ze dne 17. 1. 1970, č. 2689/65, bod 31).

[27] V usnesení ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65, rozšířený senát dospěl k závěru, že k vyloučení všech soudců krajského soudu nestačí, je-li žalovaným správním orgánem předseda (případně místopředseda) tohoto krajského soudu, respektive ve věci rozhodoval jako správní orgán předseda soudu, soud je účastníkem řízení nebo osobou zúčastněnou na řízení apod. Je třeba, aby k této skutečnosti přistoupily další okolnosti, které vyvolávají oprávněné (myslitelné) pochybnosti o nepodjatosti všech soudců správního soudu na základě samotné povahy projednávané věci či z jiných vážných důvodů (§ 9 odst. 1, 3 ve spojení s § 8 s. ř. s.).

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto *další okolnosti* jsou v projednávané věci dány. Všichni soudci správního úseku krajského soudu shodně vypověděli, že o projednávané věci mají mimoprocesní informace, někteří mohou být případně předvoláni i jako svědci (viz shrnutí písemných vyjádření v bodech 9-12 shora). Je pochopitelné, že incident, který je předmětem sporu v projednávané věci (odmítnutí vstupu žalobce do budovy krajského soudu), byl mezi soudci – kolegy v rámci jednotlivých soudních oddělení – diskutován poté, co k němu došlo. Soudci tedy mají určité předporozumění o otázkách, které mají být teprve předmětem projednávané žaloby. Tato okolnost z hlediska subjektivního testu svědčí o tom, že vůči předmětu řízení či jeho účastníkům cítí soudci vztah zpochybňující jejich nestrannost. Z hlediska objektivního zde navíc přistupuje skutečnost, že se jedná o spor, v němž je žalovaným správním orgánem předsedkyně krajského soudu.

[29] Soudci správního úseku Krajského soudu v Českých Budějovicích Mgr. Helena Nutilová, Mgr. Kateřina Bednaříková, JUDr. Michal Hájek, Ph.D., Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jířík, JUDr. Ing. Zdeněk Strnad, Ph.D., MPA a JUDr. Marie Trnková jsou proto podle § 8 odst. 1 s. ř. s. vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 57 A 33/2020.

[30] Příkazání věci podle § 9 odst. 1 s. ř. s. je vázáno na podmínku vyloučení soudců specializovaných senátů v rámci soudu, který by měl věc projednat, a to v takovém počtu, že nelze k projednání věci sestavit specializovaný senát. Vyloučení soudců správního úseku krajského soudu podle § 8 odst. 3 nebo 5 s. ř. s. je samostatným předpokladem delegace nutné a v řízení o příkazání věci není zkoumáno jako předběžná otázka. Jedinou možnou výjimkou je případ tzv. systémové podjatosti, kdy by o vyloučení soudců správního úseku stejně musel rozhodovat Nejvyšší správní soud, jelikož předseda soudu nemůže rozhodovat ve své vlastní věci (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65, část VII.B.3.).

[31] O takovou situaci se v nyní projednávané věci jedná, Nejvyšší správní soud tedy současně podle § 9 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o příkazání věci vedené u Krajského soudu

v Českých Budějovicích pod sp. zn. 57 A 33/2020 Krajskému soudu v Plzni k dalšímu projednání a rozhodnutí.

[32] S přihlédnutím k objektivnímu testu nestrannosti, tj. okolnostem, které mohou ve vnějším pozorovateli vzbuzovat pochybnosti o nestrannosti soudu, Nejvyšší správní soud nepovažoval za vhodné v projednávané věci vyhovět návrhu předsedkyně krajského soudu Mgr. Martiny Flanderové Ph.D. na delegaci věci ke Krajskému soudu v Praze. Předsedkyně soudu je účastnicí řízení, a proto jí nepochybně přísluší stejná práva jako všem účastníkům řízení. Současně nelze odhlédnout od skutečnosti, že je v dvojediném postavení, tj. je rovněž soudní funkcionářkou. Svůj návrh na delegaci ke Krajskému soudu v Praze předsedkyně soudu nijak blíže nezdůvodnila. Nejvyšší správní soud proto v tomto případě považuje s ohledem na princip, že *spravedlnost nemůže být pouze vykonávána, musí být také vidět, že je vykonávána*, za žádoucí, aby této preferenci žalované nebylo vyhověno bez toho, aby k tomu předně existovaly patřičné důvody. Návrhu žalobce na přikázání věci Okresnímu soudu v Táboře Nejvyšší správní soud vyhovět nemohl, neboť ve věcech správního soudnictví rozhodují o žalobách specializované senáty krajských soudů. Pokud měl žalobce na mysli pobočku Krajského soudu v Českých Budějovicích v Táboře, pak na tomto pracovišti krajského soudu takový specializovaný senát nepůsobí. Nejvyšší správní soud proto s ohledem na místo bydliště a sídla účastníků řízení rozhodl z důvodu procesní ekonomie o přikázání věci Krajskému soudu v Plzni.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu